

1. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΚΡΙΣΠΗΣ (ἐν σελ. 305). Ἐγεννήθη τῇ 4. 8βρίου 1819 ἐν Ριβέρα τῆς Σικελίας, ἐσπούδασεν ἐν Παλέρμῳ τὰ νομικὰ καὶ κατ' ἀρχὰς μετέλθε τὸν δικηγόρον ἐν Νεαπόλει. Κατόπιν ὅμως ἀνεμίχθη εἰς συνωμοσίας καὶ πολλάκις ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς ξένας χώρας. Ἀργότερον συνώδευσε τὸν Γαριβάλδην εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελίας ἐκστρατείαν τοῦ ὡς ἰδιαίτερος τοῦ στρατηγοῦ γραμματεῦς. Ἀπὸ τοῦ 1861 ἀποτελεῖ μέλος τῆς ἰταλικῆς Βουλῆς καὶ ἐναλλάξ ἐργάσθη ὡς κυβερνητικὸς καὶ ἀντιπολιτευόμενος. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτικοῦ σταδίου τοῦ ὁ Κρίσπης ἐταξίδευσεν καὶ εἰς Ἑλλάδα, ἐνθα ἔγραψε καὶ ἡμερολόγιον, ὅπερ ἀναγινώσκων τις δύναται νὰ εἰκάσῃ, ὅτι ἔτρεφε πολλὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα συμπάθειαν.

2. ΟΘΩΝ ΦΟΝ ΒΙΣΜΑΡΚ (ἐν σελ. 309). Ἀφ' οὗ παρεθέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου τῆς Γερμανίας στρατάρχου, κόμητος Μόλτκε, γενικὴν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν εὐχὴν ἐκπληροῦμεν δημοσιεύοντες σήμερον τὴν εἰκόνα καὶ τοῦ ἐτέρου στύλου τοῦ νεοτεύκτου τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας οἰκοδομήματος, τοῦ σιδηροῦ αὐτῆς ἀρχικαγκελλαρίου.

Ἐγεννήθη τῇ 19/1. Ἀπριλίου 1815 ἐν Σενχάουζεν ἐκ παλαιᾶς εὐπατριδῶν οἰκογενείας καὶ ἔτυχεν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἐπιμελεημένης παιδείσεως. Τῷ 1832 ἀπῆλθεν εἰς Γοττίνγην, ὅπου ἐπὶ τριετίαν ἐσπούδασεν περὶ τὰ νομικὰ καὶ κατόπιν ἐγκατεστάθη ἐν Βερολίνῳ, μετερχόμενος τὸν δικηγόρον καὶ ἔκτοτε ἀρχίσας ν' ἀναμιγνύεται εἰς ὑποθέσεις τῆς πολιτικῆς, πρὸς ἣν ἀρχήθεν ἔτρεφε μεγάλην κλίσιν.

Ἀλλὰ τὸ καθ' ἑαυτὸ πολιτικὸν στάδιόν τοῦ ὁ Βίσμαρκ ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ ταραχώδους ἔτους 1848, ὅτε ἐγένοντο καταφανῆ τὰ μεγάλα αὐτοῦ προτερήματα καὶ βαθμηδὸν ἀνῆλθεν εἰς ὑψηλὰς δημοσίας θέσεις. Τῷ 1859 ἐστάλη εἰς Πετρούπολιν ὡς πρεσβευτῆς τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας Φρειδερίκου Γουλιέλμου, ἐκεῖ δὲ διὰ τῆς διπλωματικῆς αὐτοῦ περινοίας καὶ δεξιότητος κατέστη ἐντός μικροῦ persona grata παρὰ τῷ αὐτοκράτορι τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρῳ τῷ Β' καὶ φίλος ἐπιστήμιος τοῦ γηραιοῦ Γορτσάκωφ, τοῦ ὁποίου τὴν ματαιοδοξίαν οὐκ ὀλίγον ἐκολάκνευεν, ἀποκαλῶν ἑαυτὸν μαθητὴν τοῦ ρώσου ἀρχικαγκελλαρίου.

Τῷ 1862 μετεκλήθη ἐκ Πετροπόλεως καὶ ἐστάλη ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα εἰς Παρισίους, παρὰ τῇ αὐτῇ τοῦ τότε πανισχύρου δυνάστου Ναπολέοντος τοῦ Γ'. Ἀλλ' ἡ ἐν Παρισίοις διαμονὴ αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξε μακροχρόνιος, διότι κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον ἀποθανόντος τοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου, ἀνῆλθεν εἰς τὸν πρωσσικὸν θρόνον ὁ νῦν γηραιὸς μονάρχης, ὅστις αὐθαρρὲς μετεκάλεσεν αὐτὸν πλησίον τοῦ ὡς ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Ἀπὸ τοῦδε κυρίως ἀρχεται ἡ ἐποχὴ τῶν ἐνδόξων καθ' ὁρθωμάτων τῆς βισμαρκείου πολιτικῆς, ἥτις μετέβαλε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ὄψιν τῆς Εὐρώπης καὶ ἐθεμελίωσεν ἐν τῷ

κέντρῳ αὐτῆς κράτος παντοδύναμον, κυρίαν ὅμως αὐτοῦ ἀποστολὴν ἔχον τὴν περιθαλψὴν καὶ διατήρησιν τῆς εἰρήνης. Κύριον μέλημα τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ σταδίου ἔθετο τὴν κραταίωσιν καὶ μεγέθυνσιν τῆς τότε μικρᾶς εἰσέτι καὶ ἀσθενοῦς Πρωσίας διὰ τῆς ἀνακτήσεως τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἐπαρχιῶν, αἵτινες διετέλουν ὑπὸ ξένην ἀρχήν, ὡς καὶ διὰ τῆς συνενώσεως ἀπάντων τῶν μικρῶν γερμανικῶν κρατιδίων ὑπὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σκήπτρον. Ἀλληλοδιαδόχως ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Δανίας, κατὰ τῆς Αὐστρίας καὶ τέλος κατὰ τῆς Γαλλίας, τὴν ἀνέλιξιν δὲ καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν μεγάλουργημάτων τούτων γινώσκουσι πάντες οἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀναγινώσκοντες τὰς ἐφημερίδας καὶ παρακολουθοῦντες τὴν ἱστορίαν.

Ὁ Βίσμαρκ εἶνε ἤδη ὑπερεβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν, εἶνε ὅμως πεπρoικισμένος διὰ σιδηρᾶς καὶ ἀκαταβλήτου κράσεως, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἀντέχει εἰσέτι καθ' ὅλων τῶν πολιτικῶν δυσχερειῶν, εἰς πάντα κόπον ὑποβαλλόμενος πρὸς τήρησιν τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης. Οἱ κατὰ καιροὺς ἀπαγγελθέντες λόγοι τοῦ ἐν τῷ γερμανικῷ κοινοβουλίῳ εἶνε ἀπαράμιλλοι διὰ τὴν ἐμβριθείαν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἰδεῶν. Ὡς κοινοβουλευτικὸς ῥήτωρ δὲν ἔχει μεγάλην εὐγλωττίαν καὶ πολλάκις ἀρχόμενος τοῦ λόγου ἢ ἐν μέσῳ αὐτοῦ διακόπτεται ὡς ἐκ τῶν ἀδρόως ἐπερχομένων ἰδεῶν, ὧν δὲν δύναται νὰ γίνῃ κύριος. Διὰ τοῦτο οἱ λόγοι τοῦ ἔχουσι περισσότερα θέληγτρα ἀναγινωσκόμενοι καὶ ἀποτελοῦσιν ἀληθὲς ταμεῖον σοφίας καὶ πολιτικῆς δεινότητος.

3. Η ΠΡΩΤΗ ΔΟΚΙΜΗ. Εἰκὼν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοῦ καλλιτέχνου Γεωργίου Ἰακωβίδου (ἐν σελ. 313). Ὡς πάντα τὰ προηγούμενα, οὕτω καὶ τὸ σήμερον διὰ τῆς „Κλειοῦς“ δημοσιευόμενον νέον ἔργον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου διακρίνεται διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ. Φυσικώτατον εἶνε τὸ κάθισμα τῆς μικρᾶς καὶ ἡ εὐλαβὴς αὐτῆς προσοχὴ κατὰ τὸ πλῆξιμον τοῦ πρώτου περιποδίου εἶνε μετ' ἀπαραμίλλου χάριτος ἐξωγραφημένη ἐπὶ τῶν ἀφελῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου τῆς.

4. Ο ΙΤΑΛΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΡΙΣΠΗΣ ΠΑΡΑ Τῷ ΒΙΣΜΑΡΚ (ἐν σελ. 316). Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστάνει τὸν Κρίσπην ἐπισκεφθέντα ἐν Φριδριξρούῃ τὸν γερμανὸν ἀρχικαγγελάριον τῇ 2. Ὀκτωβρίου. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῇ τοῦ ἰταλοῦ πρωθυπουργοῦ ἐκίνησε τὴν ἐκκληξιν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς ποικιλώτατα σχόλια καὶ συμπεράσματα. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὴν εἰρήνην ἐχάρησαν ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ, ἐν ᾧ διαβλέπουσιν ἐγγύησιν τρόπον τινὰ περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπικρατουσῶν εἰρηνικῶν διαθέσεων, ἐν ᾧ πρὸς δυσμὰς καὶ ἀνατολὰς τῆς Γερμανίας ὑπάρχουσιν οὐκ ὀλίγοι λίαν δυσαρεστηθέντες ἐπὶ τῇ ἐκδηλώσει ταύτῃ τῆς φιλίας, ἥτις συνδέει τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῆς Γερμανίας.